

Chương 18

Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (3)

Tô Hồng Tụ hoàn toàn không phát hiện bốn phía đã bởi vì nàng mà xôn xao, ông chủ tiệm vịt nướng nhận lấy bạc trong tay nàng, kinh ngạc mà tìm một thỏi bạc lớn nhỏ như nhau đưa cho nàng, nhìn không chớp mắt nàng đang cầm hai đĩa vịt nướng đã được chặt nhỏ, mùi thơm xông vào mũi ngồi xuống bên cạnh bàn.

Bên cạnh xếp hàng còn có hơn chục người, nhưng mỗi người này đã sớm nhìn Tô Hồng Tụ đến choáng váng, cũng không ai chú ý đến Tô Hồng Tụ chen ngang, nàng vốn là người xếp hàng sau cùng, lại mua vịt nướng trước tất cả bọn họ.

Trong lòng mọi người đều nghĩ đến cùng một sự kiện: Lúc nữa nàng phải ăn gì đó, không đến nỗi vẫn còn che mặt chứ?

Nghĩ như vậy, những người này quên sạch bọn họ đến để mua vịt nướng, ngay cả ông chủ tiệm vịt nướng cũng quên mình đang làm ăn, một hàng vịt nướng trong lò nướng bên cạnh đã nướng đến thành đen, nhưng hắn không thèm quan tâm đến, chỉ lo không chớp mắt, cặp mắt nóng bỏng nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, giống như sợ mình chớp mắt, sẽ nhìn sót dung nhan thật sự của Tô Hồng Tụ giấu dưới khăn che mặt.

Tô Hồng Tụ liếc nhìn hai bên, học khách bàn bên cạnh cầm đũa lên, bàn tay trắng như tuyết của nàng nhẹ nhàng đưa lên trên, chậm rãi tháo mũ thâm đen che mặt xuống.

Trong một thoáng, chỉ nghe tiếng hút khí vang lên chung quanh, tay tiểu nhị run lên, ly trà bát đĩa trên khay loảng xoảng rớt trên đất, tất cả đang ăn vịt hoặc đang đợi vịt đều đỏ mặt, nín thở, không chớp mắt nhìn Tô Hồng Tụ ngồi ở góc quán vịt nướng không bắt mắt nhất gần cửa sổ.

Đây là người sao?

Rốt cuộc là nữ tử nhà ai, lớn lên nghiêng nước nghiêng thành, xinh đẹp tuyệt trần như thế?

Kể cả đệ nhất mỹ nữ Lâm Phụng Tiên của Đại Chu, chỉ sợ cũng không bằng một sợi tóc của nữ tử này.

Mặt trời chiều ngả về tây, hào quang sáng chói xuyên qua cửa sổ, lấm tấm rải đầy lên người Tô Hồng Tụ.

Nữ tử đắm chìm trong ánh sáng vàng vọt trượng, màu da trắng nõn, giống như nõn nà, hai cặp chân mày cong cong như lá liễu khi chau mày vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

Cặp mắt mờ mịt mông lung mang theo hơi nước, lúc nhìn bất kỳ ai, vật gì đều giống như muốn nói lại thôi, gợi tình quyến rũ.

Chóp mũi trắng nõn trơn bóng khéo léo mượt mà, dưới vầng sáng màu vàng nhạt chiếu xuống, non mềm giống như có thể chảy ra nước.

Chớ đừng nói tới hai cánh môi ướt át đỏ mọng kiều diễm, phía trên không biết thoa phấn hay vẫn còn dính hơi nước trong không khí, xem ra, dường như tản ra mềm mại trơn bóng như châu tròn ngọc sáng, nếu không phải tất cả mọi người nhìn thấy Tô Hồng Tụ xinh đẹp tuyệt thế mà kinh ngạc đến ngây người, nếu không phải tất cả mọi người đều bị dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, diên đảo chúng sinh này mà hôn mê, chỉ sợ bọn họ đã sớm xông tới vây quanh bao bọc lấy Tô Hồng Tụ, ban ngày ban mặt, dưới con mắt bao người muốn mạnh mẽ cướp lấy màu mật ong ngọt ngào trên khóe môi Tô Hồng Tụ.

Khoảnh khắc khi Tô Hồng Tụ lấy mũ che mặt xuống, mọi âm thanh im lìm, tiếng nói chuyện bốn phía, tiếng bước chân, tiếng hít thở, đột nhiên không có bất kỳ âm thanh gì.

Chỉ có tiếng tim đập thịch thịch thịch kịch liệt và dồn dập, tiếng sau mạnh hơn tiếng trước, tiếng sau nhanh hơn tiếng trước.

Tô Hồng Tụ dùng đũa gắp một miếng thịt vịt tươi non lên, thè lưỡi màu hồng, khẽ cuốn, cuốn thịt vịt vào trong miệng.

Đột nhiên tiếng hút khí vang lên xung quanh, theo đó chính là tiếng lách ca lách cách, người đi đường cùng động vào, bởi vì thực khách vội đứng dậy mà bàn ghế bị đổ nứt ra tiếng.

Mọi người – tất cả nam nhân đều sắc mặt đỏ bừng, toàn thân căng thẳng bám chặt mặt bàn, sợ một kích động bản thân lập tức nhào tới trước mặt Tô Hồng Tụ, lạnh chanh lấu tấu mạo phạm giai nhân.

Giờ phút này trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm duy nhất, ta nên làm thế nào mới có được nàng? Nàng rốt cuộc là nữ nhi nhà ai? Ta nên cầu hôn ai? Nếu như nàng ghét bỏ ta đã có vợ cả, có phải ta nên hưu vợ cả, dùng đại kiện tám người khiêng, cưới hỏi đàng hoàng đón nàng vào phủ?

Chỉ cần có thể lấy được nàng, chỉ cần nàng nguyện ý cùng ta, chính là để cho ta giảm thọ mười năm, không, chính là phạt ta dốc hết gia tài, từ nay về sau biến thành kẻ nghèo rớt mồng tơi, ta cũng vui vẻ chịu đựng.

Coi như giết chết ta rồi, ta cũng cam nguyện, cho dù ta chỉ có thể sống một ngày như vậy, cũng không uổng phí cuộc đời này, cam tâm tình nguyện.

Mọi người nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng ngoại trừ ba cái bàn, toàn thân căng thẳng, liều mạng nhìn chằm chằm Tô Hồng Tụ, chân chính dám bước lên một bước lại không có một người.

Nguyên nhân không có, bởi vì lúc thi triển mị thuật thường kèm theo nhiếp hồn thuật cường đại, nếu tinh thần lực không đủ mạnh, hoặc người có ý chí không kiên định, bị nhiếp hồn thuật của Tô Hồng Tụ bắn ngược lại, đến gần nàng nửa bước cũng sẽ lạnh lẽo toàn thân, sợ hãi giật mình trong lòng.

Mị thuật của Hồ tộc thực sự quá cường đại, mà trừ mị thuật, Hồ tộc cũng sẽ không có bất kỳ thuật sát sinh nào, vì tự vệ, tổ tiên của bọn họ đã cứng rắn trói chung mị thuật và nhiếp hồn thuật vào một chỗ.

Nếu không, bất kỳ con cháu Hồ tộc nào nhập thế, đừng nói tu tiên, sợ rằng cả ngày lẫn đêm đều sẽ bị người giành giật cướp đi, trừ chạy trốn chết và tự vệ, không làm được bất cứ chuyện gì.

Mặc dù nhiếp hồn thuật này đáng sợ, nhưng từ xưa đến nay vẫn có háo sắc liêu mạng, Tôn công tử ở cạnh bàn Tô Hồng Tụ chính là một trong số đó.

Tôn công tử tên đầy đủ là Tôn Kiệt, ở Đại Chu cũng coi như nhà giàu có, gần như một nửa cửa hàng ở Kinh thành đều do nhà hắn mở.

Hôm qua Tôn Kiệt vừa mới hoàn thành một vụ làm ăn lớn, hôm nay hào hứng mang theo cả nhà đến tửu quán ăn mừng, không ngờ vừa mới ngồi vào chỗ ngồi của mình, ngẩng đầu lên, chạm mặt đã trông thấy dung nhan tuyệt mỹ của Tô Hồng Tụ, gương mặt xinh đẹp quyền rũ tìm không ra ngôn từ để hình dung.

Tôn công tử lập tức chấn động trong lòng, gương mặt tuấn tú đỏ bừng, mặc dù nữ quyền trong nhà hắn rất nhiều, hơn nữa từ năm mười ba tuổi đã nạp tiểu thiếp đầu tiên, mỹ nữ bên cạnh như mây, cơ thiếp thành đống, nhưng một đống mỹ nữ cơ thiếp như vậy lại chưa bao giờ cho hắn cảm giác như thế.

Giống như tim hắn bị người đào đi, mỗi một lần hắn liếc nhìn Tô Hồng Tụ, trong lòng chính là co quắp một trận.

Điều này hoàn toàn khác cảm giác động lòng với nữ tử trong quá khứ, mà mỗi chỗ toàn thân đều đang kêu gào, đau đớn giãy giụa, nhất định phải lấy được nàng, đoạt lấy nàng, từ nay về sau, dù móc tim móc phổi, bỏ hết vinh hoa phú quý một thân, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không cần, cũng phải ở chung một chỗ cùng nàng.

Cho nàng tốt nhất cõi đời này, muốn cho nàng cười vui với hắn mỗi ngày, dù lấy tất cả trên người hắn, thậm chí đào trái tim cho nàng cũng không sao cả.

Chỉ cần nàng có thể cùng hắn, chỉ cần nàng có thể nhìn hắn lâu một chút.

Tôn công tử hoảng hoảng hốt hốt, thần hồn điên đảo, đứng lên định tới kéo Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ vốn biết thuật đọc tâm, hơn nữa, nội tâm mong muốn nàng của Tôn công tử mãnh liệt như thế, quả thật giống như có người hắng giọng la to bên tai nàng, coi như nàng không muốn nghe, cũng đã nghe thấy.

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, hờ hững, lạnh như băng nhìn lướt qua Tôn công tử.

Tròng mắt trong suốt óng ánh đen bóng lộ ra chán ghét và khinh thường nồng đậm, giống như một thanh đao bén nhọn, cắm thẳng vào ngực Tôn công tử.

Tô Hồng Tụ chỉ nói một câu, một câu hời hợt, gương mặt tuấn tú của Tôn công tử lập tức không còn huyết sắc, trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Nàng nói: “Đừng chạm vào ta, người bình thường phóng đãng, trên người có mùi cọt nhả lớn.”

Tô Hồng Tụ có thể đọc âm, khi Tôn công tử đứng dậy đến gần nàng, đã nhanh chóng khám phá xong suy nghĩ trong lòng hắn.

Thật sự ghê tởm, thật bản, đầy đầu nam nhân này đều là cùng một chỗ với nữ nhân, nàng vừa mới nhanh chóng đọc ý nghĩ của hắn, trừ ăn chơi đàng điếm, phong lưu khoái hoạt, trong đầu Tôn công tử này hoàn toàn không có những suy nghĩ gì khác.

Để cho Tô Hồng Tụ làm sao có thể không chán ghét? Làm sao có thể không khinh bỉ? Lập tức chân mày nhíu chặt lại, lui về phía sau tránh né.

Tôn công tử thấy trong tròng mắt lạnh lẽo hờ hững của Tô Hồng Tụ chảy ra khinh bỉ và khinh thường nồng đậm, nàng nhìn hắn giống như nhìn cỏ dại ven đường, không, ngay cả cỏ dại ven đường cũng không bằng, hoàn toàn là đồ bỏ đi người ta vứt ở ven đường.

Ánh mắt Tôn công tử thất vọng, tim lập tức đau nhức kịch liệt, hần há miệng, do dự định nói gì đó với Tô Hồng Tụ, cuối cùng một câu cũng không nói ra được, ngược lại “Phụt” một tiếng phun ra một búng máu tươi lớn.

Ngay cả nhìn Tô Hồng Tụ cũng chưa từng nhìn Tôn công tử một cái, xoay người rời đi – rốt cuộc nàng cũng ý thức được ánh mắt những người xung quanh nhìn nàng có cái gì không đúng, Tô Hồng Tụ cũng không thích bị người coi như là khi làm xiếc vậy xem, lập tức bung khay lên, định lên phòng bao lâu hai.

Nhưng không ngờ vừa bước chân ra, cổ chân đã thấy co rút đau đớn.

Tô Hồng Tụ lộ vẻ không kiên nhẫn, chân mày cau lại nhìn xuống dưới, thì ra vẫn là Tôn công tử, thấy Tô Hồng Tụ định đi, nhanh chóng đưa tay nắm lấy cổ chân nàng.